

Mál nr. 70/2005

M

og

Vátryggingafélagið X v/ ábyrgðartryggingar vélsleða

og

Vátryggingafélagið Y v/ ábyrgðartryggingar vélsleða.

Ágreiningur um bótaskyldu vegna líkamstjóns af völdum áreksturs tveggja vélsleða.

Gögn.

1. Málskot móttakið 7.4.2005 ásamt fylgiskjali dags. 5.4.2005.
2. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna.
3. Lögregluskýrslur ásamt ljósmyndum.
4. Bréf Vátryggingafélagsins X, dags. 2.3.2005 og 22.4.2005.
5. Bréf Vátryggingafélagsins Y, dags. 26.4.2005, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Þann 19.12.2004 voru þrír ungir piltar á tveimur vélsleðum, A og B að leik á Hauganesvegi skammt austan Ólafsfjarðarvegar. Óku þeir sleðunum til suðurs og upp á upphækkaðan veginn og stukku yfir hann. Upphækkun vegarins er um þrír metrar að norðanverðu og um einn metri að sunnanverðu. Breidd vegarins er um 7 m. Um 20-30 cm snjólag var yfir landinu beggja megin við veginn. M ók A. Er hann var á leið upp á veginn að sunnanverðu var B ekið yfir veginn úr norðri. Rakst B á vélarhlíf A. Þá var ákoma á hjálmi, sem M hafði á höfði sínu, eftir annað skíðið á B. Ökumenn sleðanna höfðu ekki öðlast réttindi til að aka vélsleðum. M hlaut alvarlega áverka á hrygg og mænu við slysið.

D, ökumaður B umrætt sinn, kvaðst hafa fengið sleðann lánaðan hjá vini sínum, E. Þeir hafi ekið til suðurs og stokkið yfir veginn og farið svo aftur til baka yfir veginn en á öðrum stað. Þannig hafi þeir ekið í hring og hafi hann og M verið búnir að fara nokkrar ferðir áður en slysið varð. Hafi hann beðið M að fara sunnan við veginn og sjá þegar hann stykki yfir veginn. M hafi verið búinn að stökkva yfir veginn og hafi hann beðið í smástund eftir það, en ekki séð til ferða M. Hann hafi svo ekið af stað og taldi að M myndi bíða eftir honum sunnan vegarins til að horfa á hann stökkva. Í stökkinu hafi hann séð M koma akandi á sleðanum beint á móti sér, en það hafi hann ekki átt að gera. Hafi hann ekkert getað gert til að afstýra því að lenda á M.

Í gögnum málsins er ekkert haft beint eftir M. Í skýrslu, sem tekin var af móður hans, hefur hún eftir honum að hann muni mjög lítið eftir slysinu. Hann muni eftir að hafa verið kyrrstæður utan við veginn og muni einnig eftir hinum sleðanum í loftinu. Hann mun ekki af hverju hann hafi verið á þeim stað, þar sem slysið varð, eða hver hafi verið aðdragandi slyssins.

Vitnið E kvaðst hafa ekið B, en lánað hann svo D. Við stökkið hafi þeir hagað sér þannig að sá sem var á undan að stökkva hafi stundum beðið eftir hinum eða ekið aftur norður yfir veginn. Sá sem hafi verið á eftir hafi hins vegar ekki stokkið fyrr en hann hafi verið öruggur um að enginn væri fyrir. D hafi verið búinn að taka tvö stökk áður en slysið varð. Hann hafi heyrt þegar D hafi beðið M að fara suður fyrir veginn og horfa á hann stökkva, en M hafi verið á undan að stökkva. E kvaðst hafa verið nokkuð langt fyrir norðan veginn. Hann kvað M hafa stokkið yfir veginn. Hann hafi séð M koma til baka og hafi hann verið að komast upp á veginn, en þá hafi D verið við það að stökkva. Sökum þess hve hár vegkanturinn var hafi D ekki séð til ferða M. Er M hafi verið að aka inn á veginn, hafi sleði D verið í loftinu. Hafi sleði D lent fyrst á vélarhlíf A og síðan hafi annað skíðið sennilega farið í hjálm M. Við það hafi M rúllað af sleðanum og staðnæmst í vegkantinum að sunnanverðu, en A hafi stöðvast á miðjum veginum. Taldi E að slysið hafi orðið fyrir misskilning milli M og D.

Vitnið F kvaðst hafa verið skammt sunnan við veginn að Hauganesi og séð A vera ekið til suðurs og síðan hafi ökumaðurinn stokkið yfir veginn. Hann hafi ekið aðeins til suðurs, snúið síðan við og ekið til baka að veginum á mjög lítilli ferð. Er ökumaðurinn hafi verið að komast upp á veginn á sama stað og hann stökk yfir hann, hafi annar sleði, B, komið fljúgandi yfir veginn og lent á M, ökumanni A. Hann hafi hins vegar verið aðeins frá slysstaðnum og því ekki séð nákvæmlega hvernig þetta gerðist. M hafi fallið af sleðanum og legið í vegkantinum, er hann kom að.

M hefur krafist bóta úr lögboðinni ábyrgðartryggingu vélsleðans B, sem tryggður var hjá X. Félagið hefur hafnað bótaskyldu.

Álit.

Í máli þessu er þess einungis farið á leit að úrskurðað verði um skyldu X til greiðslu bóta til M úr lögboðinni ábyrgðartryggingu B. Engum vafa er undirorpið að slysið varð við það að vélsleðarnir A og B rákust saman. Um rétt M til bóta úr ábyrgðartryggingu B fer eftir 89. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 þannig að tjónið skiptist á ökutækin að tilölu við sök þeirra sem hlut eiga að máli og með hliðsjón af atvikum öllum. Mat á eigin sök tjónþola samkvæmt reglum 88. gr. ufl. kemur því ekki til álita hér.

Stjórnandi B stökk yfir veginn þótt hann hafi vitað eða mátt vita að M væri handan vegarins í hvarfi þannig að hann vissi ekki hvar M var nákvæmlega staðsettur. Hann sýndi því verulega óvarkárni með því að stökkva án þess að hafa áður fullvissað sig um áður að M væri engin hættu búin. Verður slysið að mestu rakið til þessarar óvarkárni stjórnanda B og telst hann því eiga meginsök á því hvernig fór. Af gögnum málsins má ráða að þeir, sem í umrætt sinn léku sér að því stökkva yfir veginn, höfðu þann hátt á að aka til baka yfir veginn á öðrum stað en þar sem þeir stukku yfir hann. M fór hins vegar til baka áleiðis upp á veginn á sama stað og þeir stukku yfir hann. Þá mátti hann búast við að á sama tíma yrði hinum sleðanum ekið í stökki yfir veginn á móti sér. Hann sýndi því nokkuð gáleysi með því að aka áleiðis upp á veginn á þeim stað þar sem B kom fyrirvaralaust á móti honum yfir veginn. Eftir atvikum þykir rétt að skipta sök þannig að stjórnandi B beri sök að 2/3 hlutum og M að 1/3 hluta. Í ljósi þessarar sakarskiptingar skal líkamstjón M bætast að 2/3 hlutum úr ábyrgðartryggingu B hjá X.

Niðurstaða.

X bæti líkamstjón M að 2/3 hlutum úr ábyrgðartryggingu vélsleðans B.

Reykjavík, 11. maí 2005.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.